Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 256 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **1. X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen**
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. LYS**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 oktober 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 16 september 2024 samen met haar twee minderjarige kinderen en de zoon M. (RvV X) en dochter S. (RvV X) van haar zus, diende op 17 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in namens haarzelf en haar kinderen.

1.2. Op 29 oktober 2025 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 30 oktober 2025 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"*Asielaanvraag: 17/09/2024*
Overdracht CGVS: 17/01/2025

U had op 18 april 2025 van 09.08 tot 13.04 uur een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Uw advocaat, meester Jana Dekerf loco meester Matthieu Lys, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en bent u geboren in 1968 in Karaan, Mogadishu. U bent aanhanger van het soefisme en behoort tot de Begediclan. U hebt geen onderwijs gevolgd en u kunt niet lezen of schrijven. In 1993 huwde u met H.(...) A.(...) S.(...). Samen kregen jullie zes kinderen. In 2007 werd uw echtgenoot samen met uw dochter I.(...) H.(...) A.(...) (DVZ …....; CGVS …….) ontvoerd door Al Shabaab. Uw dochter vertelde u nadien dat uw man werd gedood. In 2009 huwde u met H.(...) H.(...) S.(...), de neef van uw eerste echtgenoot, en verhuisde u naar Merca. Ook met hem kreeg u zes kinderen. In Merca woonde u samen met uw echtgenoot, uw kinderen, uw schoonbroer Q.(...) en zijn kinderen S.(...) Q.(...) O.(...) (DVZ .....; CGVS …….) en M.(...) Q.(...) O.(...) (DVZ .....; CGVS …….). U werkte in de Mawla, de plaats waar soefi's samenkomen om te bidden. Uw echtgenoot werkte er als chauffeur voor moellah Sheikh A.(...) M.(...) A.(...).

Ib.(...), de broer van uw schoonbroer Q.(...), werkte vroeger ook in de Mawla. In 2022 verliet hij deze job en ging hij aan de slag als vrachtwagenchauffeur. Een jaar later, eind 2023, keerde hij terug naar Merca. In die periode was hij echter bekeerd tot de ideologie van Al Shabaab. Hij probeerde uw neef M.(...) Q.(...) te rekruteren en wilde uw nicht S.(...) en uw dochter Is.(...) op termijn uithuwelijken aan strijders van Al Shabaab. Hij veroordeelde ook uw werk en dat van uw echtgenoot voor de moellah en beschuldigde jullie van ongeloof omdat jullie het soefi-geloof aanhangen. U sprak hierover met uw schoonbroer Q.(...), maar die nam het niet ernstig en dacht dat Ib.(...) een grap maakte.

In december 2023 werd de Sheikh van de Mawla vermoord door twee mannen. Diezelfde dag verscheen Ib.(...) met twee andere mannen aan jullie huis. Ze wilden met u en uw echtgenoot spreken, maar Q.(...) hield hen tegen. Even later hoorde u geweerschoten. Uw zonen A.(...) en Abd.(...) en uw schoonbroer Q.(...) werden getroffen en overleden. Uw neef M.(...) raakte ook gewond, maar overleefde de aanval. U vluchtte samen met uw echtgenoot en de kinderen naar een vriend, Su.(...). Van daaruit gingen jullie naar Mogadishu, waar jullie twee maanden verbleven.

Omdat u tot een minderheidsclan behoort, werd u ook geconfronteerd met discriminatie en neerbuigend gedrag van anderen.

In februari 2024 verliet u Somalië samen met uw neef M.(...) Q.(...), uw nicht S.(...) Q.(...) en twee van uw kinderen: uw dochter Is.(...) H.(…) A.(…) en uw zoon D.(…) H.(…) A.(…), beiden geboren op 2 december 2008 in Mogadishu (DVZ .....). Het plan was dat uw echtgenoot en de overige kinderen kort daarna zouden volgen. De smokkelaar verdeelde jullie echter in twee groepen en beloofde dat uw gezin twee dagen later in Turkije zou aankomen. Dat gebeurde niet en sindsdien hebt u geen nieuws meer van hen.

U kwam op 15 september 2024 aan in België en diende op 17 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat Ib.(...) u en uw familieleden zal vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legt u zelf geen documenten voor. Uw neef M.(...) legt een medisch verslag van een radiografie neer van zijn knie en een scan van zijn buik. Uw nicht S.(...) legt een attest van haar besnijdenis voor.

Uw dochter I.(...) H.(...) A.(...) (DVZ …....; CGVS …….) verliet Somalië reeds in 2011. Na enkele jaren in Jemen reisde ze in 2015 naar België. Op 20 juli 2016 verkreeg ze de vluchtelingenstatus.
B. Motivering

Uit de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus

zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw neef M.(...) niet als minderjarige kan worden beschouwd. Hij verklaarde bij aankomst in België geboren te zijn op […] *september 2008 (verklaring DVZ ……., punt 4) en zijn zus S.(...) stelde bij de DVZ dat M.(...) 16 jaar oud is (verklaring DVZ ……., punt 18). Overeenkomstig de beslissing die aan M.(...) werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 1 oktober 2024 in verband met de medische testen tot vaststelling van zijn leeftijd, dient te worden besloten dat hij zeker ouder is dan 18 jaar, namelijk 21.5 jaar of ouder waarbij een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Bijgevolg kan hij niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind evenmin op hem worden toegepast. Het feit dat zowel M.(...) als S.(...) geen waarachtige verklaringen aflegden over de leeftijd van M.(...), ondermijnt dan ook de algemene geloofwaardigheid van beiden. Immers bieden ze zo geen duidelijk zicht op hun werkelijke profiel en levensomstandigheden.*

Vervolgens slaagt u er niet in uit te leggen hoe Ib.(...) in één jaar tijd volledig van overtuiging kon veranderen en zich bij Al Shabaab zou hebben aangesloten. Hij zou vroeger ook zijn tewerkgesteld voor de soefistische sheikh in de mawla (CGVS, p.17, 19). Nadien zou hij volgens uw verklaringen gedurende één jaar zijn weggegaan om vrachtwagenchauffeur te worden. Na zijn terugkeer zou hij zonder aantoonbare reden plots overtuigd geraakt zijn van de ideeën van Al Shabaab en zijn soefi-geloof helemaal achter zich hebben gelaten (CGVS, p.17-19). Het is weinig aannemelijk dat iemand op zo'n korte periode zijn hele geloof zou hebben achtergelaten, alsook al zijn overtuigingen zou hebben gewijzigd. Zeker daar hij hiermee volledig ingaat tegen de familie, gelet op het feit dat jullie allemaal de soefistische islambeleving aanhangen en ook nauw samenwerken met de soefistische sheikh (CGVS, p.13, 14). Tevens kan u op geen enkele manier duiden hoe hij zo overtuigd zou zijn geraakt van de visie van al Shabaab. U stelt dat u dit niet weet omdat er in die periode geen contact was. Het is echter niet aannemelijk dat niemand van de familie gedurende één jaar contact zou hebben gehad met Ib.(...) en dat jullie niks hebben gevraagd aan hem waarom hij plots zo gekant is tegen het geloof van jullie hele familie en de ideeën van al Shabaab wel zou ondersteunen (CGVS, p.19, 20). Dit ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ook leggen u en uw neef M.(...) tegenstrijdige verklaringen af betreffende de periode dat Ib.(...) weg was. Zo stelt u dat hij gedurende één jaar weg was, van 2022 tot eind 2023 (CGVS, p.17). M.(…) daarentegen stelt dat Ib.(...) reeds in 2020 als vrachtwagenchauffeur begon te werken en dat hij gedurende drie jaar weg was (CGVS ……., p.16). Nadien wijzigt hij zijn eerdere verklaringen wel en spreekt hij ook van één jaar (CGVS ……., p.19), maar dit staat dan weer haaks op zijn eigen verklaringen. Deze zaken doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Tevens doet het feit dat niemand van de familie de aangehaalde gebeurtenissen concreet kan situeren afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Zo stelt u dat de datum waarop de moellah werd gedood en diezelfde avond ook enkele van uw familieleden niet weet, maar dat het ergens in december 2023 is (CGVS, p.17, 22). M.(...) stelt eveneens dat de feiten zich ergens eind 2023 voordeden, maar slaagt er evenmin in een concrete datum te geven (CGVS ……., p.19). Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u de sterfdatum van twee van uw kinderen weldegelijk exact zou kennen en dat M.(...) de dag waarop zijn vader zou zijn overleden ook wel nog kent.

Daarnaast kan u niet duidelijk staven waarom Ib.(...) plots met gewapende mannen naar jullie thuis kwam. U stelt dat u en uw man het doelwit waren omdat jullie in de mawla werkten. Echter zou al Shabaab de moellah van de mawla reeds hebben doodgeschoten.
Waarom al Shabaab u dan nadien nog specifiek zou willen viseren, houdt geen steek. Tevens had Ib.(...) al meermaals de kans om u iets aan te doen indien dit werkelijk zijn intentie was, gezien hij u de dagen voorheen meermaals aansprak (CGVS, p.17-19). Tevens is het frappant dat er geen enkele objectieve bron melding maakt van de moord op de moellah. Nochtans kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat een dergelijk ingrijpend incident op een prominent figuur van de soefi-gemeenschap wel gerapporteerd zou worden of in het nieuws zou verschijnen. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze moord.

Vervolgens haalt u aan dat uw neef M.(...) geraakt werd tijdens het schietincident (CGVS, p.18). Hij stelt zelf dat hij door een kogel geraakt werd in zijn zij (CGVS ……., p.13, 17). Hij poogt dit te staven met een medisch attest uit België. Hierin staat echter dat hij verklaarde in zijn buik te zijn geraakt en niet in zijn zij. Ook blijkt uit de scans geen duidelijke abnormaliteit waaruit een schotwonde kan worden afgeleid. Uit dit document kan dan ook geenszins worden geconcludeerd dat hij werkelijk geraakt werd door een schot. Dit ondermijnt te meer de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Immers kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat wanneer iemand het slachtoffer van een schotwonde is, dit wel te zien valt aan zijn lichaam en op een objectieve manier gestaafd kan worden. Ook is het vreemd dat hij op zijn fiche niet-begeleide minderjarige

vreemdeling stelt dat hij door de schotwonde tot op heden last heeft van zijn nieren, maar dat dit evenmin blijkt uit het medisch verlag. Daar wordt enkel over last van constipatie gesproken.

Ook dient te worden opgemerkt dat u geen zicht geeft op uw netwerk. Zo stelt u niet te weten waar uw man en de rest van uw kinderen zich bevinden omdat jullie opgesplitst werden door de smokkelaar (CGVS, p.8). Het houdt echter geen steek dat jullie dan geen afspraken zouden maken om terug in contact met elkaar te treden en elkaar in Turkije terug te vinden (CGVS, p.8-9). U beweert dat jullie niet op een rustige manier zijn vertrokken en dat jullie geen afscheid konden nemen (CGVS, p.8), maar gelet op het feit dat jullie nog geruime tijd in Mogadishu bleven alvorens het land te verlaten (CGVS, p.17), kan er geconcludeerd worden dat er ruim voldoende tijd was om een plan te maken voor het geval jullie elkaar onderweg zouden kwijtraken. Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook niet aannemelijk.

Daarnaast verwijst uw neef M.(...) naar twee aanvallen in 2022 omwille van zijn behoren tot de Begediclan. Gelet op het feit dat jullie algemene geloofwaardigheid reeds ernstig is aangetast door jullie onaannemelijke asielrelaas, kan er aan deze gebeurtenissen ook niet zomaar geloof worden gehecht. Ook legt hij een radiografie van zijn knie neer om de problemen te staven. Uit dit medisch verslag blijkt geenszins enig probleem met zijn knie; hetgeen de geloofwaardigheid van dit incident niet ten goede komt.

Ook u en S.(...) verwijzen naar een minderwaardige behandeling omwille van jullie clan en geloof (CGVS, p.3; CGVS …….., p.3-4). Echter beperkte dit zich tot aansprekingen. Tevens dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw man en de vader van S.(...) en M.(...) werk hadden, ondanks dat ze allemaal behoren tot de Begediclan. Ook was u eigenaar van een huis (CGVS, p.17). Er kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat jullie het slachtoffer waren van systematische vervolging omwille van jullie clanbehoren. Dit wordt te meer onderstreept door het feit dat jullie meermaals konden rekenen op de hulp van Su.(…), die behoorde tot de meerderheidsclan Biomaal. De band was dusdanig sterk dat hij de businesspartner van uw man was en ook jullie reis uit Somalië zou hebben betaald (CGVS, p.8, 17). Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde worden vastgesteld omwille van jullie clanbehoren.

Daarnaast haalt uw nicht S.(...) aan dat ze samen met uw dochter Is.(...) uit de koranschool werd gehaald en zonder tussenkomst van de familie werd besneden (CGVS …….., p.6; CGVS, p.25). In de eerste plaats kunnen er enkele vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Immers stemt de geschetste context van de besnijdenis niet overeen met hoe een besnijdenis normaal verloopt in Somalië. Zo is dit gewoonlijk een familieaangelegenheid en is de koranschool daar niet bij betrokken. Het houdt dan ook weinig steek dat men jonge meisjes zonder instemming van de familie zouden meenemen en achter hun rug zouden besnijden. Voorts zijn het ook meestal de vrouwen van de familie die zich om de besnijdenis bekommeren (COIF VGV). Dat S.(...) en Is.(...) dan door enkele mannen zijn meegenomen omdat ze onrein waren, is dan ook weinig overtuigend (CGVS …….., p.7). Tevens betreft dit een éénmalig incident en zijn er geen indicaties dat S.(...) bij terugkeer naar Somalië nogmaals besneden zou worden. Ze haalt evenmin een dergelijke vrees aan. Aangaande dit verband is er dan ook geen nood aan internationale bescherming in haren hoofde vast te stellen. Waar ze nog de wens uit om een hersteloperatie uit te laten voeren (CGVS …….., p.16-17) dient te worden opgemerkt dat ze nog geen dergelijke operatie heeft gepland, noch reeds uitgevoerd.
Tevens stelt ze dat u dit ook zou aanvaarden en haalt ze geen vrees bij terugkeer aan omwille van deze eventuele hersteloperatie (CGVS …….., p.16-17). Er dient echter een vrees in concreto aannemelijk gemaakt te worden, waar ze in gebreke blijft. Bovendien blijkt uit het rapport COIF Somalië Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update) beschikbaar op coi_focus_somalie._vrouwelijke_genitale_verminking_vgv_20250220.pdf niet dat herbesnijdenis na een hersteloperatie systematisch wordt toegepast, noch dat de reactie van de omgeving op een eventuele hersteloperatie altijd gelijkgesteld kan worden aan vervolging. Hoe een ongehuwde, gedesinfibuleerde jonge vrouw wordt behandeld, hangt af van de wensen van haar directe omgeving waaronder haar toekomstige echtgenoot en familie. Ter zake dient te worden herhaald dat ze op heden géén hersteloperatie heeft uitgevoerd. Ze biedt overigens géén correct zicht op uw familiale situatie (zie supra). Bovendien stelt S.(...) dat ze op uw steun kan rekenen bij een eventuele hersteloperatie (CGVS …….., p.17).

Tot slot, wat betreft uw verwijzing naar uw dochter I.(...) H.(...) A.(...) (DVZ …....; CGVS …….) die op 20 juli 2016 de vluchtelingenstatus verkreeg, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak

C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op https://www.refworld.org/ type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html of op https://www.refworld.org, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023 of op https://euaa.europa.eu/, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/ euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/ sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie._veiligheidssituatie_20250325.pdf of op https://www.cgvs.be/nl, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.
In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige

veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Lower Shabelle te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Lower Shabelle een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Lower Shabelle is met 27 % van het totaal aantal geregistreerde incidenten in deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024, het zwaartepunt van het geweld in Somalië. Volgens een analyse van ACLED is dit te verklaren door de grote aanwezigheid van de veiligheidsdiensten en de ATMIS-basissen in de regio, twee doelwitten van al-Shabaab. ACLED noteert net zoals in 2023 ook de meeste activiteit van AS in Lower Shabelle. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in de regio, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen 1 december 2023 en 1 december 2024 727 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (570) en explosions/remote violence (129). De meeste battles zijn (hit-and-run-)aanvallen door AS tegen de aanwezige veiligheidstroepen met name ATMIS, SNA, de SNA Special Forces, NISA, SPF en de lokale politie. Het zijn voornamelijk vuurgevechten, hoewel AS occasioneel ook raketwerpers en handgranaten inzet. Voor 70 incidenten noteert ACLED een veiligheidsdienst als actor. Het zijn antiterreuracties waarbij AS-posities worden aangevallen, geweld tussen de veiligheidstroepen onderling en aanvallen tegen clanmilities, vaak omdat deze een illegale controlepost bemannen. ACLED noteert ook 20 incidenten van clangeweld onder battles. De incidenten onder explosions/remote violence zijn terreuraanvallen met geïmproviseerde bommen, granaten en mortieren. AS viseert de veiligheidsdiensten maar raakt soms ook burgers en sommige IED-aanslagen zijn gericht tegen burgerdoelwitten. Andere aanvallen zijn gericht tegen controleposten bemand door veiligheidsdiensten. Verder voeren de veiligheidsdiensten luchtaanvallen uit tegen AS-posities en mortieraanvallen tegen vermoedelijke AS-schuilplaatsen waarbij soms de burgerbevolking getroffen wordt. ACLED noteert in totaal 727 dodelijke slachtoffers door het geweld in de regio Lower Shabelle voor deze verslagperiode. De meerderheid van de dodelijke slachtoffers zijn soldaten en SNA-strijders die sneuvelen tijdens militaire operaties of AS-aanvallen op militaire doelwitten en clanmilitieleden door interclangeweld en vuurgevechten met veiligheidsdiensten. Op 23 maart 2024 laat AS een autobom ontploffen aan een legerbasis in het dorp Busley (Marka). Hierop volgt een zwaar vuurgevecht. ACLED noteert 67 doden door dit geweld. Dit is het hoogst aantal geregistreerde doden per incident voor deze regio in deze verslagperiode. ACLED noteert ook 7 burgerdoden die als omstaanders sneuvelen tijdens vuurgevechten. Het geweld onder de noemer air/drone

strike heeft 147 doden tot gevolg. ACLED noteert 21 burgerdoden bij een luchtaanval tegen een AS-standplaats in het dorp Baldooska. In totaal noteert ACLED 66 burgerdoden voor 49 incidenten onder civilian targeting. AS voert IED-aanvallen uit gericht op off-duty-veiligheidspersoneel, maar ook op civiele structuren zoals een jeugdhuis en busstation. Daarnaast voert de terreurgroep nog gerichte moordaanslagen uit waarbij het onder meer een clanouder, soldaten in burger en burgers verdacht van spionage, doodschiet. De veiligheidsdiensten zijn in 18 incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, betrokken. ACLED noteert hier 25 burgerdoden. Clangeweld is verantwoordelijk voor 3 burgerdoden. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats conflict/onveiligheid en overstromingen ontvluchtten, hervestigt zich in de regio Banadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 2.50 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep*."

Dit artikel houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

"*artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/1 Vreemdelingenwet; artikel 3 Kinderrechtenverdrag; artikel 3 EVRM; artikelen 2 en 3 Anti-folterverdrag; artikelen 6 en 7 IVBPR; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten); de materiële motiveringsverplichting; de beoordelingsfout.*"

- Beoordeling vluchtrelaas en geloofwaardigheid

Verzoekster meent dat de lat zeer hoog werd gelegd bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid en deze bijna uitsluitend werd beperkt tot een subjectieve beoordeling.

Uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt verzoekster vast dat de verklaringen van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het algemeen eensluidend zijn, zowel consistent als coherent zijn. De bestreden beslissing stelt slechts één tegenstrijdigheid vast, waar M. gedurende zijn vrij relaas stelt dat zijn nonkel eind 2020 een job aangeboden krijgt en eind 2023 terugkeert

(NPO M., p. 16). M. is op dat moment al lang aan het praten - het vrij relaas neemt vier pagina's in beslag - en huilt aanhoudend. Geenszins kan worden uitgesloten dat hij verkeerd begrepen werd dan wel zich vergist heeft (NPO M., p. 14-17). In ieder geval, blijkt later dat er geen twijfel bestaat over het moment waarop Ib. weg was. Verzoekster citeert uit M.'s verklaringen.

(Oud) artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze dient te worden beoordeeld. Verzoekster citeert uitgebreid uit de door haar aangehaalde bronnen over de principes van beoordeling.

Verzoekster vraagt om voldoende rekening te houden met haar specifieke profiel en de rurale herkomst, als relevante context bij de beoordeling van haar verklaringen.

Wat de beoordeling van verzoeksters verklaringen betreft, merkt zij op dat er slechts één tegenstrijdigheid wordt vastgesteld en dat de ongeloofwaardigheid hoofdzakelijk wordt gebaseerd op plausibiliteit.

"2.2.1 De leeftijdsbepaling van M.

Waar de verwerende partij ten eerste stelt dat verzoekster haar algemene geloofwaardigheid is aangetast doordat de leeftijd van haar broer M. werd aangepast door de in België ondergane leeftijdstest, moet benadrukt worden dat M. en S. de leeftijd gaven die zij kennen voor M. en die hen door hun vader werd meegedeeld. Daarbij moet dan ook opgemerkt worden dat de leeftijd die S. en M. opgeven eensluidend is.

Verzoekster wenst er daarbij op te wijzen dat nog steeds het nodige voorbehoud gemaakt dient te worden bij de betrouwbaarheid en nauwkeurigheid van de leeftijdstests die worden uitgevoerd om in België bij bepaalde asielzoekers de meerderjarigheid vast te stellen.

Deze problematiek werd o.m. door het Human Rights Centre en het Centre fort he Social Study of Migration and Refugees van de Universiteit Gent aangekaart in een tussenkomst voor het EHRM in maart 2022 – dat uitvoerig en gedetailleerd ondersteund wordt met resultaten van wetenschappelijke onderzoek: [citaat]

Deze problematiek wordt al sinds lang aangekaart. In 2017 kwam het Platform Kinderen op de Vlucht in een rapport ook tot de conclusie dat er op basis van bestaand wetenschappelijk onderzoek ernstige twijfels konden geuit worden met betrekking tot de wetenschappelijke betrouwbaarheid van de gebruikte methodes en technieken, omwille van de invloed van vele aanwezige contextfactoren die kunnen leiden tot een discrepantie tussen de werkelijke en de vastgestelde leeftijd: [citaat]

Ook Belgische rechtbanken erkennen dat de leeftijdstest niet in staat is om met zekerheid een exacte geboortedatum vast te stellen. Zo stelt de Familierechtbank van Luik in haar beschikking van 6 juni 2025 dat de bottesten niet voldoende zekerheid bieden om een geboortedatum, zoals vastgesteld in een akte die geen tekenen van onbetrouwbaarheid vertoont, in twijfel te trekken. Zij verwijst daarbij verder naar een arrest van de Raad van State, die ook bevestigt dat de bevoegdheid van de Dienst Voogdij zich niet uitstrekt tot het vaststellen van een nieuwe geboortedatum op basis van een medische leeftijdstest, maar dat deze testen alleen dienen om te bepalen of iemand al dan niet minderjarig is, zonder de geboortedatum definitief vast te stellen: [citaat]

Ook in een later arrest van de Raad van State worden de gevolgen van de medische leeftijdstest geschorst omdat de motivering van de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij onduidelijk is en niet kan blijken hoe het beweerde resultaat kan afgeleid worden uit de verschillende medische testen.

Finaal wordt België veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat de praktijk in België ter bepaling van de leeftijd artikel 8 EVRM schendt. Zo wordt er geen geïnformeerde toestemming gegeven voor het uitvoeren van de leeftijdstest en zou de test een laatste redmiddel moeten zijn, hoewel dit in de praktijk systematisch toegepast wordt zonder dat betrokkenen eerst gehoord worden.

De medische leeftijdstesten staan vandaag ter discussie en de procedure bij de Dienst Voogdij wordt hervormd.

Gelet op al het bovenstaande, dient een ernstig voorbehoud gemaakt te worden op de manier waarop de test werd uitgevoerd en de resultaten die hieruit voortkomen. Zoals bevestigd door de Raad van State dient zij louter om te bepalen of iemand meerder- dan wel minderjarig is en is zij niet in staat om een nieuwe leeftijd te bepalen.

Indien verwerende partij van oordeel is dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers wordt aangetast had zij hen a fortiori moeten confronteren, overeenkomst het Procedurereglement: [citaat art. 17, § 2, KB 11 juli 2003].

De vaststellingen met betrekking tot de leeftijd van M. zijn dan ook niet in staat om de algemene geloofwaardigheid van het gezin aan te tasten.

2.2.2 Vervolging omwille van hun soefi religie

Verwerende partij betwist niet dat verzoekers het sufi geloof belijden en dat verzoekster werkzaam was bij de Mawla, de gebedsplaats voor soefi gelovigen. Echter, de vervolgingsdaden die eind 2023 plaatsvonden worden door verwerende partij betwist.

Verzoekster vertelt over hoe zij als ongelovig worden gezien in Somalië:
[citaat NPO S., p. 4]

Daarbij wordt geen geloof gehecht aan het feit dat Ib. zich in één jaar tijd tot de ideeën van Al Shabaab heeft bekeert. Verzoekers leggen uit dat zij hem na zijn terugkeer slechts vijf tot zes dagen gezien hebben, dat zij weinig contact hadden, dat het contact dat zij hadden zich beperkte tot bevelen en geloofsuitingen en dat zij het zelf ook niet verwacht hadden:
[citaat NPO M., p. 19]

Verzoekers wensen te benadrukken dat uit de beschikbare informatie wel degelijk blijkt dat mensen die het sufi geloof belijden, clerici en zij die verbonden zijn aan clerici, vervolgt worden door Al Shabaab:
[citaat UNHCR en EASO]

Ook het Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse overheid van april 2025 rapporteert over de ontvoering van 20 soefigeestelijken in de regio van verzoekster (lower Shabelle). Zij duidt verder op het volgende risico: [citaat]

Het feit dat verzoekers, als soefi moslims, die samenwerkten met de mullah en actief waren in de Mawla vervolgd worden door Al Shabaab is dan ook aannemelijk in het licht van de beschikbare informatie. De volgende argumentatie van verwerende partij lijkt hier geen rekening mee te houden en kent geen fundering: [citaat bestreden beslissing]

Het is daarbij mogelijk dat het incident waar verzoekers naar verwijzen niet door verwerende partij kan worden teruggevonden in de media. Ten eerste gaat het om een fonetische schrijfwijze die een omzetting vormt van een naam in het Somalisch alfabet, dit beperkt de zoek efficiëntie reeds aanzienlijk. Ten tweede, kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat soefisme getarget wordt door Al Shabaab en dat de mediavrijheid aanzienlijk wordt ingeperkt in Somalië. Zo rapporteert een rapport over 2024 een "opzettelijk en aanhoudend patroon dat tot doel had onafhankelijke journalistiek te onderdrukken en het publiek zijn recht op informatie te ontzeggen": [citaat NUSOJ]

Verwerende partij maakt abstractie van deze context wanneer zij stelt dat: [citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij motiveert niet waarom dit 'redelijkerwijs worden aangenomen' en baseert zich wederom op een eigen aanvoelen (nl. 'de redelijkheid').

Verder stelt verwerende partij vast dat de schotwonde die verzoeker heeft opgelopen, eind 2023, niet kan afgeleid worden uit de medische documenten. Het eerste medische document bepaalt inderdaad dat er geen vreemde voorwerpen die aan de hand van een röntgenonderzoek kunnen worden vastgesteld gevonden worden. (stuk 3) Ook het tweede medische rapport vormt een aanvraag tot een röntgenonderzoek en biedt geen uitsluitsel. (stuk 4) Echter, kan uit deze medische documenten ook geen tegenindicatie worden afgeleid. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert: [citaat bestreden beslissing]

Wederom baseert zij haar bevindingen niet met (medische) expertise, waarbij zij ervan uitgaat dat het onderzoek dat verzoeker gedaan heeft in ieder geval tekenen van het schietincident zou moeten vertonen. Uit het feit dat er geen vreemd voorwerp in de buik van verzoeker zit, kan enkel afgeleid worden dat dit er vandaag niet meer inzit. Verzoeker werd gehospitaliseerd na het incident, waardoor kan aangenomen worden dat er een mogelijkheid bestaat dat de kogel verwijderd werd.

Bovendien is de de plaatsbepaling van relatief 'zijn zij' en 'zijn buik' zodanig dicht bij elkaar, dat niet ontegensprekelijk vastgesteld kan worden dat het gaat om twee verschillende locaties. Verwerende partij interpreteert de verklaringen van verzoeker op een eenzijdige, negatieve wijze en houdt hierbij geen

rekening met de omstandigheden, zoals het feit dat zijn verklaringen steeds door een tolk geïnterpreteerd worden.

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij een eenzijdig negatieve interpretatie van de verklaringen van verzoekers heeft gemaakt. Verwerende partij beoordeelt aan de hand van plausibiliteit, zonder tegenstrijdigheden vast te stellen (supra). Zij laat daarbij na om rekening te houden met het feit dat de religie van verzoekers niet betwist wordt en dat de vervolging op grond van hun religie ondersteund wordt door de beschikbare informatie.

A fortiori, laat zij na enig onderzoek te voeren naar een toekomstige vrees voor vervolging op grond van de religie van verzoekster en het feit dat zij werkzaam was in de Mawla, hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij.

2.2.3. Hun netwerk bij terugkeer
Verwerende partij stelt verder het volgende:
[citaat bestreden beslissing]

Wederom gaat verwerende partij voorbij aan de realiteit en de context waarin verzoekers zich bevonden. Zo wenst verzoekster te verduidelijken dat zij door de smokkelaar werden opgesplitst en hij hen beloofde hen terug samen te brengen. Gedurende een dergelijk migratie parcour ligt in ieder geval het gehele vertrouwen met betrekking tot hun reisweg en bestaanszekerheid gedurende deze reisweg in de handen van de smokkelaar. Zij bevinden zich bijgevolg in een situatie waarin twijfel ten aanzien van de smokkelaar geen mogelijkheid is.

Verzoekster legt dit ook onmiddellijk uit tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken:
[citaat CGVS-vragenlijst verzoekster, nr. 8)

Ook tijdens het persoonlijk onderhoud geeft zij uitgebereide verklaringen over hoe ze haar man en kinderen is kwijtgeraakt. (NPO A.S., p. 9) Ze stelt er nog elke dag aan te denken en is zeer bezorgd:
[citaat NPO verzoekster, p. 9]

Helaas zijn verzoekers niet de enige die gedurende een dergelijke reisweg hun familieleden kwijt raken. Zo bestaan er programma's en organisaties om families opnieuw samen te brengen, specifiek om aan dit probleem tegemoet te komen. Verzoekers zijn ingeschreven bij de Contact tracing service van het Rode Kruis. (stuk 5)

Uit de data van het Rode Kruis blijkt dat zij reeds 1,9 miljoen telefoon of video oproepen hebben gefaciliteerd van families die elkaar kwijt raakten, al 15 104 vermiste mensen wisten te lokaliseren, dat er al 40 000 aanvragen kwamen tot 'gezinshereniging' en dat 4 families opnieuw met elkaar in contact worden gebracht elk uur. In het licht van deze informatie is het dan ook niet onaannemelijk dat ook verzoekers zich in deze situatie bevinden, die veroorzaakt werd door de chaos van de migratiecontext en de vlucht.

De redenering van verwerende partij maakt dan wederom opnieuw abstractie van de context waarin verzoekers (en duizenden andere migranten) zich bevinden. Zij baseert zich wederom op een eigen aanvoelen van wat al dan niet aannemelijk dan wel wenselijk gedrag is.

2.2.4. Het behoren tot een minderheidsclan

Verwerende partij hecht geen geloof aan de incidenten die M. heeft meegemaakt in 2022 omwille van het feit dat hij tot de Begedi clan behoort, louter omwille van het feit dat de vervolgingsfeiten in 2023, omwille van zijn geloof en het werk van zijn tante bij de Mawla, in twijfel wordt getrokken:
[citaat bestreden beslissing]

Een dergelijke beoordeling is gebrekkig, daar het ene het andere geenszins uitsluit en er dan ook een beoordeling van de geloofwaardigheid van deze feiten had moeten plaatsvinden.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van M. blijkt dat hij uitgebreide, gedetailleerde, doorleefde verklaringen kan afleggen over de feiten:
[citaat NPO M., p. 14 – 16]

Ook meer in het algemeen geeft M. aan dat zij niet op een normale manier hun geloof konden beleiden en dat het vooral zijn clan is die het soefisme aanhangt:
[citaat NPO M., p. 4]

De discriminatie wordt ook ondersteund door de verklaringen van S. en haar tante:
[citaat CGVS-vragenlijst verzoekster]
[citaat NPO verzoekster, p. 3]
[citaat NPO verzoekster, p. 10]
[citaat NPO S., p. 3-4]

S. vertelt over hoe ze geen bescherming genieten, waardoor ze steeds bang zijn, racisme en misbruik ervaren. Dit heeft er onder andere voor gezorgd dat zij niet naar school kon gaan: [citaat NPO S., p. 5]

Verzoekster vertelt dat hen ook (humanitaire) hulp werd ontzegd:
[citaat NPO verzoekster, p. 14]

Verwerende partij stelt hierover het volgende:
[citaat bestreden beslissing]

Echter, wordt voorbijgegaan aan het feit dat de cumulatie van maatregelen en vervolgingsdaden in zijn geheel bekeken moet worden om te bepalen of de drempel van ernst van het concept 'vervolging' bereikt is:
[citaat art. 48/3, § 1-2]

Verzoekers wensen te benadrukken dat zij systematisch als minderwaardig beschouwd werden, minder toegang kregen tot hulp en in angst leefde door het gebrek aan bescherming door hun clan, hetgeen essentieel is in de Somalische samenleving. Verzoekster werd wel degelijk geraakt in haar basisrechten, gelet op onder meer het feit dat haar dochter en nicht niet naar school kon gaan. Ook haar neef stond bloot aan mensenrechtenschendingen, gelet op de mishandeling die een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Tot slot, wordt dit ook onderschreven door de beschikbare informatie:
[citaat EASO en EUAA]

Ook de laatste EUAA Country Guidance van oktober 2025 stelt dat Begedi een minderheidsgroep kan zijn in de lokale context en bloot kan staan aan vervolging:
"The severity and/or repetitiveness of other acts that clans which can be considered minority groups in local contexts could be subjected to and whether they occur as an accumulation of various measures, should be considered. Although the Rahanweyn are counted among the majority groups, they are often subject to discrimination by more powerful groups when found displaced into other clan-based areas. Eyle face socio-political marginalisation, while parts of Tunni, Begedi and Geledi are described as having a weak position, partly due to ambiguous reception of their belonging or due to local circumstances. Tunni face discrimination based on clan politics."

Dit in het bijzonder voor vrouwen en meisjes:

"Home area in relation to the specific minority group to which they belong: Local circumstances cause these groups to be considered minorities in some areas, while in other areas they do not hold a minority position. Differences are also observed in the treatment of different minority groups and the severity of violations against them. In more recent years, direct security threats against the Benadiri have not been reported. Furthermore, intermarriage between Benadiri and other Somali clans is not restricted. In urban settings, especially in Mogadishu, Benadiri can get access to education. They also have gained some access to government institutions.
[...]
Gender: Women and girls belonging to minority groups are at a higher risk of sexual abuse and violence. Furthermore, group-belonging in combination with gender-based discrimination influences access to education"

De impact van hun clan identiteit dient met betrekking tot de beoordeling van het risico bij terugkeert tezamen met hun religieuze overtuiging beoordeeld worden. (infra) Verzoekers stellen ook zelf dat er een link bestaat tussen zijn clan en religie, waaruit bijkomend een perceptie bij de actor van vervolging gecreëerd wordt:
[citaat NPO M., p. 3]

2.2.5. Gebrek aan onderzoek naar de situatie van haar minderjarige kinderen

Verzoekster heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in hoofde van zichzelf en haar minderjarige kinderen, overeenkomstig artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, zoals geverifieerd kan worden aan de hand van de bijlage 26 (stuk 6).
Dit artikel bepaalt het volgende:
[citaat]

Overeenkomstig het bovenstaande wordt verzoekster vermoed een verzoek om internationale bescherming in te dienen in hoofde van zichzelf en haar minderjarige kinderen, moet het CGVS het hoger belang van de kinderen in overweging nemen en neemt het CGVS eenzelfde beslissing ook voor de kinderen van verzoekster. Indien er bijzondere elementen worden vastgesteld kan een afzonderlijke beslissing ten aanzien van de kinderen genomen worden.

Echter, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming enig onderzoek werd gedaan naar de vrees voor vervolging van de kinderen van verzoekster noch dat er rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster twee minderjarige kinderen heeft.

Zo werd verzoekster op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wat zij vreest voor haar minderjarige kinderen:
[citaat NPO, p. 18 – 19]

Ook uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het risico op terugkeer voor I. en D. onderzocht werd. Er werd louter melding gemaakt van het feit dat I. gedwongen besneden werd, maar dit werd ongeloofwaardig geacht en als een eenmalig incident gezien. (stuk 1, p. 3) Daarbij wordt verder ingegaan op het risico tot herbesnijdenis van S., maar niet op het risico voor I. D. wordt op geen enkel moment vernoemd in de beslissing.

Bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming wordt louter gesteld dat er geen individuele elementen zijn die het risico op ernstige schade verhogen. Ook hieruit kan niet worden afgeleid of de hoedanigheid als kind van I. en D. en de hoedanigheid van (alleenstaande) moeder van verzoekster in overweging werd genomen.

Verzoekster kan dan ook op geen enkele wijze weten of er al dan niet een onderzoek naar het risico op vervolging van haar kinderen gevoerd werd en of er rekening werd gehouden met het hoger belang van haar kinderen. Verwerende partij schendt dan ook de formele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Conclusie

Uit al het bovenstaande blijkt dat verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van de wettelijke criteria en tools om de geloofwaardigheid te beoordelen, maar daarentegen gebruik heeft gemaakt van een subjectieve beoordeling. Zij stelt slechts één tegenstrijdigheid vast, die te verklaren is en draagkracht mist. Verwerende partij vult onduidelijkheden in met een eigen subjectief aanvoelen en interpreteert deze eenzijdig, op negatieve wijze.

[…]

De opsomming van al deze algemene en concrete elementen die doorslaggevend zijn voor een correcte geloofwaardigheidsevaluatie illustreert de erg speculatieve manier waarop de verwerende partij de vraag-en-antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdig enge en negatieve interpretatie die ze daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Verwerende partij maakt een exegetische analyse van vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van de getranscribeerde formele taal. Geen enkel aandacht of gewicht wordt daarbij gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, haar jonge leeftijd, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten (schaamte, gezagrelaties, eergevoelens, enz.), etc. die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren. De analyse die verwerende partij maakt van verzoeksters verklaringen houdt hier geen rekening mee en staat haaks op een beschermingsgerichte interpretatie die de wettelijke toepassing van de vluchtelingendefinitie vereist en op de daaruit voortvloeiende invulling van de bewijslast en motiveringsplicht die daardoor op asielinstanties rust.

Deze vaststellingen volstaan op zich ruimschoots om de geloofwaardigheidsanalyse van verwerende partij als onafdoende ter zijde te schuiven en het is dan ook verder niet noodzakelijk de aangehaalde overwegingen van verwerende partij m.b.t. de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid van de vrees of het reëel risico te kunnen onderzoeken.

Alles bij elkaar wegen de besproken argumenten waarmee verwerende partij verzoeksters geloofwaardigheid onderuit probeert te halen uitermate licht. Verwerende partij had haar dan ook minstens het voordeel van de twijfel toe moeten staan, om vervolgens haar aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren.

Aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoekster betreft, moet toepassing gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake bewijslast: [citaat UNHCR]

Bovendien moet bij een wetsconform en beschermingsgericht geloofwaardigheidsonderzoek van kinderen een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel toegepast worden, zoals UNHCR verduidelijkt in haar Richtlijnen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen:
[citaat UNHCR]

Dit alles in overweging nemend, meent verzoekster dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Verwerende partij heeft het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd."

- Risico op vervolging omwille van geloof en clan

Gelet op het feit dat verzoekers eerder vervolgd werden omwille van hun clan identiteit en hun geloof bestaat er dan ook een ernstig risico op vervolging bij terugkeer, overeenkomstig (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster was slachtoffer van een schietincident, verloor verschillende familieleden, en werd systematisch gediscrimineerd in haar land van herkomst.

Zelfs indien de daden van vervolging waar zij in het verleden slachtoffer van werd betwist worden, moet benadrukt worden dat de kern en onderliggende oorzaak van haar vrees voor vervolging, namelijk soefie religie en lidmaatschap van de Begedi clan niet betwist wordt en tegelijkertijd volstaat om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees erop te baseren.

Zoals hierboven reeds uiteengezet blijkt inderdaad uit de beschikbare informatie dat, enerzijds, verzoekster tot een lagere, gemengde clan behoort. Verzoekster citeert uit EASO en EUAA. Anderzijds, bevestigt de beschikbare informatie dat Al Shabaab haar strikte interpretatie van de Islam met geweld afdwingt en (de praktisering van) afwijkende religieuze overtuigingen, waaronder het Soefisme, vervolgt.

Daarbij moet de cumulatieve aard van beide zaken in overweging genomen worden, gelet op het feit dat beide vervolgingsgronden potentieel kunnen leiden tot een vorm van intersectionele discriminatie en in het oog van de actor van vervolging niet als twee zaken beschouwd zouden worden.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep en een afwijkende religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar Somalië, in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

- Risico op gendergerelateerd geweld

Verzoekster werd aanhoudend slachtoffer van gendergerelateerd geweld in haar regio van herkomst. Zij werd slachtoffer van een gewelddadige groepsverkrachting waardoor zij een miskraam kreeg.

Zij citeert uit haar verklaringen. Haar dochter Ik. werd gedwongen uitgehuwelijkt en besneden door Al Shabaab. Zij kon na enkele jaren ontsnappen naar het buitenland. Zij werd de vluchtelingenstatus toegekend. Verzoeksters eerste man werd om het leven gebracht door Al Shabaab voor de ogen van haar dochter Ik. Verzoekster werd zelf tweemaal uitgehuwelijkt.

En ook haar dochter Is. en haar nicht S. werden ontvoerd uit de koranschool en gedwongen besneden. De bestreden beslissing hecht hieraan geen geloof, omdat dit niet zou kaderen in de Somalische gewoontes waarbij dit een vrouwen aangelegenheid zou zijn. Verzoekers kunnen niet anders dan benadrukken dat ook Ik., die als vluchteling erkend werd, door toedoen van een man besneden werd. Verzoekers hebben nooit beweerd dat zij door een man besneden werden, maar wel dat mannen hen hebben meegenomen om hen te laten besnijden. Het feit dat Is. en S. besneden zijn (hetgeen op zichzelf gendergerelateerd geweld uitmaakt), het feit dat verzoekster verkracht is, dat zij tweemaal uitgehuwelijkt is, dat Ik. uitgehuwelijkt en besneden werd, worden niet betwist.

Verzoekster gaat uitgebreid in op het bestaan van vrouwelijke genitale verminking (VGV) en de regelgeving en principes die hiermee verband houden.
De situatie van vrouwen en meisjes in Somalië is zorgwekkend. Zij staan bloot aan gendergerelateerd geweld, met een gebrek aan beschermingsmaatregelen hiertegen, en worden achtergesteld op sociaal en politiek vlak. Verzoekster citeert uit landeninformatie het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, alsook EUAA en UNHCR richtlijnen hieromtrent.

Gelet op het groot aantal vervolgingsdaden van gendergerelateerd geweld waar zij (en haar vrouwelijke familieleden) in het verleden reeds slachtoffer van werden, hetgeen niet betwist wordt, in het licht van de beschikbare informatie, moet dan ook toepassing gemaakt te worden van (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

- Een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Somalië

Verzoekster is geboren in Mogadishu en leefde er tot 2009. Daarna heeft zij gedurende een lange tijd, tot haar vertrek uit Somalië, gewoond in Merca, gelegen in de provincie Lower Shabelle. Het risico op ernstige schade moet dan ook ten aanzien van de regio Lower Shabelle onderzocht worden.

"EUAA Country Guidance" van oktober 2025 besluit dat het niveau van willekeurig geweld een hoog niveau bereikt, waardoor een lager niveau van individuele elementen vereist is om te concluderen dat verzoekster bij terugkeer bloot zal staan aan een reëel risico op ernstige schade.

In hoofde van verzoekster zijn er bovendien talrijke pertinente individuele elementen aanwezig, die ervoor zorgen dat zij een verhoogd risico op ernstige schade loopt. Verzoekster heeft twee minderjarige kinderen (wiens minderjarigheid ook in hun hoofde in overweging genomen moet worden) en werd reeds herhaaldelijk slachtoffer van (gendergerelateerd) geweld in het verleden. Dit is psychologisch zeer zwaar voor haar. Zij behoort tot een minderheidsclan en heeft geen aantoonbaar netwerk bij terugkeer.

In artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd dat personen zoals verzoekster en haar kinderen kwetsbaar zijn. De "*Country Guidance"* van de EUAA legt uit dat verschillende elementen in overweging genomen moeten worden, zoals de leeftijd en haar ondersteuningsnetwerk.

De jonge leeftijd van haar kinderen zorgt er ten eerste, voor dat het voor hen moeilijker is dan voor volwassenen om het gevaar in te schatten en zich aan te passen om ernstige schade te voorkomen. Ten tweede, blijkt uit de beschikbare informatie dat kinderen disproportioneel geraakt worden in gewapende conflicten. Zo uit de VN zijn bezorgdheid over de situatie van kinderen in gewapend conflict in een rapport van juni 2024. De organisatie 'Save the Children' rapporteert dat Somalië tot de top 10 'ergste conflictlanden om kind te zijn in 2023' behoort. Verzoekster citeert de VN over de situatie van kinderen in gewapende conflicten in Somalië.

In de EUAA "*Country Guidance"* wordt de regio van verzoekster in het bijzonder als gevaarlijk voor kinderen aangemerkt, gelet op de overblijfselen van explosieven. Dit zorgt ervoor dat de VN Secretaris Generaal zijn diepe verontrusting uit ten aanzien van de situatie van kinderen in gewapende conflicten. Hij benadrukt daarbij, tot slot, het belang om alle personen onder de 18 jaar als kind te erkennen. Daarbij wenst verzoekster nog te benadrukken dat deze informatie niet voortkomt uit het feit dat meer kinderen in conflicten leven, maar wel dat kinderen meer geraakt worden in deze conflicten.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat kinderen in gewapende conflicten, zoals in Somalië, in toenemende mate blootstaan aan ernstige schade. De omvang van de schendingen worden aangekaart door gezaghebbende internationale organisaties zoals de Verenigde Naties. De aard en de middelen binnen hedendaagse gewapende conflicten zorgen ervoor dat kinderen, enerzijds, niet ontzien worden en, anderzijds, specifiek getarget worden. Bovendien is verzoekster als kind in mindere mate in staat om gevaar in te schatten en daar op een doeltreffende wijze naar te handelen.

Zoals hierboven uitgebreid toegelicht verloor verzoekster contact met haar echtgenoot en kinderen, die ook naar Europa zouden komen. Er bestaat dus geenszins duidelijkheid over het feit of verzoekster nog familieleden heeft in haar regio van herkomst. Zij verklaart buiten hen niemand te hebben. Het is dan ook niet duidelijk of zij bij terugkeer een ondersteunend netwerk zal hebben om haar te beschermen tegen en bij willekeurig geweld.

Bovendien zou zij moeten terugkeren als alleenstaande moeder van twee minderjarige kinderen. Zoals hierboven reeds uiteengezet behoort verzoekster tot een minderheidsclan, hetgeen niet betwist wordt, en legt haar nicht uit dat, gelet op haar lidmaatschap van deze clan, zij moeilijkheden ondervinden om zich te beschermen.

Dit kan mede ondersteund worden door het feit dat de moeder van S. en M. verdween tijdens een clanconflict. Bovendien verklaart verzoekster dat in situaties van willekeurig geweld, zij als minderheidsclan in mindere mate toegang hadden tot humanitaire hulp, hetgeen tot een voedseltekort en honger heeft geleid voor haar en haar familie.

Zoals hierboven omschreven behoort verzoekster tot een clan die militair minder sterk staat en die in de lokale context als minderheidsclan gezien wordt. Gelet op het belang van de clanbescherming in de Somalische context is verzoekster dan ook minder in staat dan anderen om zich te beschermen tegen willekeurig geweld. Bovendien getuigt zij van het feit dat zij minder dan anderen toegang heeft tot humanitaire hulp.

De situatie van vrouwen en meisjes in Somalië is zorgwekkend. Zij staan bloot aan gendergerelateerd geweld, met een gebrek aan beschermingsmaatregelen hiertegen, en worden achtergesteld op sociaal en politiek vlak. Die gederongelijkheden worden ook gereflecteerd in de aard van het geweld waaraan vrouwen en meisjes blootstaan in gewapende conflicten. Dit alles zorgt ervoor dat verzoekster zich, als (alleenstaande) vrouw en moeder (van een minderheidsgroep) in een zeer kwetsbare positie zal bevinden. Dit heeft zowel betrekking op haar sociale en economische situatie, maar ook tot haar mogelijkheid om beschermd te worden wanneer zij zou (dreigen) bloot (te) staan aan (willekeurig) geweld. Bovendien staan vrouwen bloot aan gendergerelateerd geweld binnen (en buiten) gewapende conflicten.

Verzoekster verloor twee zussen aan willekeurig geweld, is het slachtoffer van een groepsverkrachting, werd tweemaal uitgehuwelijkt, haar dochter (Ik.) werd ontvoerd en uitgehuwelijkt aan Al Shabaab, haar voormalige partner werd gedood door Al Shabaab. Zij verloor contact met haar man en kinderen, waar zij zich, in het licht van het bovenstaande, aanhoudend zorgen over maakt. Dit alles heeft een grote impact op haar psychische toestand. Dit wordt ook benadrukt door haar advocate op het einde van het persoonlijk onderhoud.

In recent onderzoek wordt kwetsbaarheid beschreven als ‘het vermogen van een individu of systeem om schade op te lopen als reactie op een stimulus’. Een persoon of groep met een hoge kwetsbaarheid zou dus gemakkelijker of ernstiger schade oplopen als reactie op een stimulus in vergelijking met anderen. Kwetsbaarheid kan bestaan uit verschillende interne en externe factoren, die afzonderlijk en in combinatie met elkaar bijdragen tot de algemene kwetsbaarheid van een persoon. Verzoekster citeert uit een artikel van “*Medicine, Conflict and Survival*”. Mensen die in conflictgebieden leven worden blootgesteld aan verschillende vormen van trauma, zoals geweld dat direct gelinkt is aan het conflict (de dood, verdwijningen, blootstelling aan ontploffingen,...), indirect geweld (gendergerelateerd geweld, kindontvoering, ...) en algemene ontbering, waaronder ook het getuige zijn van dergelijk geweld, het gebrek aan ondersteuning, ontheemding en economische problemen. Bijgevolg zijn er verschillende manieren waarop gewapende conflicten een invloed hebben op mentale gezondheid.

Het effect dat trauma door conflict heeft op mentale gezondheid, wordt beïnvloed door de mate van kwetsbaarheid van verzoekster.

Verzoekster zal dan ook door haar psychische kwetsbaarheid het geweld ernstiger ervaren, zal niet in staat zijn om het gevaar in te schatten, of hier naar te handelen op een manier die haar veiligheid waarborgt.

Bovendien moet worden benadrukt dat zij en haar familieleden al eerder slachtoffer werden van willekeurig geweld. Verzoekster verloor een zus en een halfzus in gewelddadige omstandigheden, haar zus werd doodgeschoten toen ze in de rij stonden om water te halen en haar halfzus is gedwongen verdwenen (NPO, p. 5). Verzoekster werd slachtoffer van een gewelddadige groepsverkrachting toen zij op weg was om ijsblokken te halen, waardoor zij een miskraam kreeg (NPO, p. 6). Wederom dient er dan ook toepassing gemaakt worden van (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, hetgeen een omkering van de bewijslast teweeg brengt.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- medisch attest M. (stuk 3);
- aanvraag onderzoek M. (stuk 4);
- inschrijving contacttracing (stuk 5);
- bijlage 26 (stuk 6).

3.1.3. In een aanvullende nota van 5 januari 2026 brengt verzoekster een tweede medisch attest van M. ter kennis.

3.1.4. In een pleitnota van 27 augustus 2026 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:
- het LIFOS-rapport, “*Migrationsverket (Swedish Migration Agency), Country of Origin Information - Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) – Translation*” van 13 mei 2025;
- het EUAA-rapport, “*Country of Origin Information Report: Somalia – Security Situation*” van mei 2026;
- het UNHCR-rapport, “*International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia*” van september 2022;

- het EUAA-rapport, "*Country Guidance: Somalia*" van oktober 2025;
- het EUAA-rapport, "*Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation*" van mei 2025;
- het EUAA-rapport, "*Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments*" van 13 augustus 2025;
- de COI Focus, "*Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update)*".

3.1.5. In wat als een aanvullende nota van 31 augustus 2026 voorkomt, legt verzoekster een psychologisch attest van 27 augustus 2026 neer.

3.2. De Raad kan bij de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming het beroep verwerpen of de bestreden beslissing bevestigen, hervormen of vernietigen (Artikel 2.60, § 2, lid 1, van de RvV-wet – Bevoegdheid van de Raad).

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in de hoofdstukken 2 en 3 van de Verordening (EU) 2024/1347, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in de hoofdstukken 2 en 5 van dezelfde verordening.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan of verzoekster als vluchteling kan worden aangemerkt, en, indien dat niet het geval is, of verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig de Verordening 2024/1347, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Voorafgaand aan de uiteenzettingen over het middel somt het verzoekschrift in de vorm van een lijst een reeks rechtsregels op, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Sommige van die geschonden geachte bepalingen worden vervolgens aangevoerd in de verschillende grieven van het middel. Andere komen niet meer voor. Het staat niet aan de Raad om te bepalen naar welke in de voormelde lijst opgenomen rechtsregels de verschillende grieven en argumenten verwijzen.

De Raad beperkt zijn onderzoek tot de rechtsregels die worden aangevoerd in de uiteenzettingen over de verschillende grieven en argumenten, voor zover deze relevant zijn voor oplossing van de zaak.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritiseren van de bevindingen van de bestreden beslissing, hetgeen de omstandige motivering ervan niet in een ander daglicht stelt.

Verzoekster moet de motieven in de bestreden beslissing verder aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Verzoekster uit kritiek op de leeftijdstest van M. Zij stelt dat leeftijdstesten wetenschappelijk omstreden zijn. De commissaris-generaal mocht volgens verzoekster de algemene geloofwaardigheid van het gezin niet aantasten enkel op basis van de leeftijdstest. Indien hij dit toch wilde doen, had hij verzoekers hiermee moeten confronteren tijdens het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 17, § 2, van het KB van 11 juli 2003.

De Raad wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij er niet toe strekt een precieze geboortedatum met zekerheid vast te stellen, maar wel te beoordelen of betrokkene al dan niet minderjarig is. Dit werd overigens niet gedaan in strijd met documenten die werden voorgelegd, aangezien er geen identiteitsdocumenten werden neergelegd. De beslissing van de Dienst Voogdij werd ook niet aangevochten bij de Raad van State. Verder wijst de Raad erop dat ten tijde van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek de bepalingen van Verordening (EU) 2024/1348, *in casu* artikel 25, nog niet van toepassing was. De door de verzoekster aangehaalde toekomstige hervormingen van de leeftijdsbepalingsprocedure doen dan ook geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de ten aanzien van M. genomen beslissing.

Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van M. dan ook vast.

Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat M. ouder is dan 18 jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. De Raad acht de volgende motieven van de bestreden beslissing aldus correct en pertinent:

"*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw neef M. niet als minderjarige kan worden beschouwd. Hij verklaarde bij aankomst in België geboren te zijn op […] september 2008 (verklaring DVZ 4) en zijn zus S. stelde bij de DVZ dat M. 16 jaar oud is (verklaring DVZ ……., punt 18). Overeenkomstig de beslissing die aan M. werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 1 oktober 2024 in verband met de medische testen tot vaststelling van zijn leeftijd, dient te worden besloten dat hij zeker ouder is dan 18 jaar, namelijk 21.5 jaar of ouder waarbij een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Bijgevolg kan hij niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind evenmin op hem worden toegepast. Het feit dat zowel M. als S. geen waarachtige verklaringen aflegden over de leeftijd van M., ondermijnt dan ook de algemene geloofwaardigheid van beiden. Immers bieden ze zo geen duidelijk zicht op hun werkelijke profiel en levensomstandigheden*."

Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. De vaststellingen met betrekking tot de leeftijd van M. zijn op zich niet in staat om de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas doorslaggevend aan te tasten, maar het is een relevant element dat kon worden betrokken in de beoordeling van het verzoek.

In het verzoekschrift wordt gevraagd om rekening te houden met de rurale herkomst, maar dit staat haaks op verzoeksters verklaringen dat zij in Mogadishu en Merka woonde.

De Raad treedt de bestreden beslissing verder bij waar deze tegenstrijdigheden vaststelt tussen de verklaringen van verzoekster en haar neef M., wat afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten:

"Vervolgens slaagt u er niet in uit te leggen hoe Ib. in één jaar tijd volledig van overtuiging kon veranderen en zich bij Al Shabaab zou hebben aangesloten. Hij zou vroeger ook zijn tewerkgesteld voor de soefistische sheikh in de mawla (CGVS, p.17, 19). Nadien zou hij volgens uw verklaringen gedurende één jaar zijn weggegaan om vrachtwagenchauffeur te worden. Na zijn terugkeer zou hij zonder aantoonbare reden plots overtuigd geraakt zijn van de ideeën van Al Shabaab en zijn soefi-geloof helemaal achter zich hebben gelaten (CGVS, p.17-19). Het is weinig aannemelijk dat iemand op zo'n korte periode zijn hele geloof zou hebben achtergelaten, alsook al zijn overtuigingen zou hebben gewijzigd. Zeker daar hij hiermee volledig ingaat tegen de familie, gelet op het feit dat jullie allemaal de soefistische islambeleving aanhangen en ook nauw samenwerken met de soefistische sheikh (CGVS, p.13, 14). Tevens kan u op geen enkele manier duiden hoe hij zo overtuigd zou zijn geraakt van de visie van al Shabaab. U stelt dat u dit niet weet omdat er in die periode geen contact was.

Het is echter niet aannemelijk dat niemand van de familie gedurende één jaar contact zou hebben gehad met Ib. en dat jullie niks hebben gevraagd aan hem waarom hij plots zo gekant is tegen het geloof van jullie hele familie en de ideeën van al Shabaab wel zou ondersteunen (CGVS, p.19, 20). Dit ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ook leggen u en uw neef M.(…) tegenstrijdige verklaringen af betreffende de periode dat Ib.(…) weg was. Zo stelt u dat hij gedurende één jaar weg was, van 2022 tot eind 2023 (CGVS, p.17). M.(…) daarentegen stelt dat Ib.(…) reeds in 2020 als vrachtwagenchauffeur begon te werken en dat hij gedurende drie jaar weg was (CGVS ……., p.16). Nadien wijzigt hij zijn eerdere verklaringen wel en spreekt hij ook van één jaar (CGVS ……., p.19), maar dit staat dan weer haaks op zijn eigen verklaringen. Deze zaken doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Tevens doet het feit dat niemand van de familie de aangehaalde gebeurtenissen concreet kan situeren afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Zo stelt u dat de datum waarop de moellah werd gedood en diezelfde avond ook enkele van uw familieleden niet weet, maar dat het ergens in december 2023 is (CGVS, p.17, 22). M.(…) stelt eveneens dat de feiten zich ergens eind 2023 voordeden, maar slaagt er evenmin in een concrete datum te geven (CGVS ……., p.19). Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u de sterfdatum van twee van uw kinderen weldegelijk exact zou kennen en dat M.(…) de dag waarop zijn vader zou zijn overleden ook wel nog kent."

Verzoekster voert aan dat het ontbreken van media-aandacht voor de door haar aangehaalde feiten niet aantoont dat deze feiten zich niet hebben voorgedaan, gelet op de beperkte persvrijheid en de gedocumenteerde beperkingen op onafhankelijke journalistiek in Somalië. Met deze algemene stellingname

weerlegt zij evenwel niet de concrete motieven van de bestreden beslissing, noch brengt zij objectieve elementen bij die haar beweringen staven dat de fonetische schrijfwijze een beperkte zoekactie mogelijk maakt. Zelf citeert het verzoekschrift immers dat wordt gerapporteerd over de ontvoering van soefi geestelijken. Verzoeksters directe vluchtmotief houdt verband met de dood van een moellah van de mawla en meerdere familieleden, wat in Merka wel degelijk aanleiding zou moeten geven tot berichtgeving. Aldus treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent bij:

"*Daarnaast kan u niet duidelijk staven waarom Ib.(…) plots met gewapende mannen naar jullie thuis kwam. U stelt dat u en uw man het doelwit waren omdat jullie in de mawla werkten. Echter zou al Shabaab de moellah van de mawla reeds hebben doodgeschoten. Waarom al Shabaab u dan nadien nog specifiek zou willen viseren, houdt geen steek. Tevens had Ib.(...) al meermaals de kans om u iets aan te doen indien dit werkelijk zijn intentie was, gezien hij u de dagen voorheen meermaals aansprak (CGVS, p.17-19). Tevens is het frappant dat er geen enkele objectieve bron melding maakt van de moord op de moellah. Nochtans kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat een dergelijk ingrijpend incident op een prominent figuur van de soefi-gemeenschap wel gerapporteerd zou worden of in het nieuws zou verschijnen. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze moord*."

De medische stukken sluiten volgens verzoekster niet uit dat M. werd neergeschoten. Ze tonen volgens verzoekster enkel aan dat er geen metalen resten werden teruggevonden. De kogel kan immers verwijderd zijn tijdens hospitalisatie. De bestreden beslissing trekt volgens verzoekster medische conclusies zonder medische expertise. Eventuele verschillen over de exacte locatie van de wonde kunnen voortkomen uit vertaling of interpretatie. De Raad benadrukt dat verzoekster met dit betoog wederom nog altijd niet de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk maakt. Aldus blijven de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing overeind:

"*Vervolgens haalt u aan dat uw neef M.(…) geraakt werd tijdens het schietincident (CGVS, p.18). Hij stelt zelf dat hij door een kogel geraakt werd in zijn zij (CGVS ……., p.13, 17). Hij poogt dit te staven met een medisch attest uit België. Hierin staat echter dat hij verklaarde in zijn buik te zijn geraakt en niet in zijn zij. Ook blijkt uit de scans geen duidelijke abnormaliteit waaruit een schotwonde kan worden afgeleid. Uit dit document kan dan ook geenszins worden geconcludeerd dat hij werkelijk geraakt werd door een schot. Dit ondermijnt te meer de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Immers kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat wanneer iemand het slachtoffer van een schotwonde is, dit wel te zien valt aan zijn lichaam en op een objectieve manier gestaafd kan worden. Ook is het vreemd dat hij op zijn fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelt dat hij door de schotwonde tot op heden last heeft van zijn nieren, maar dat dit evenmin blijkt uit het medisch verlag. Daar wordt enkel over last van constipatie gesproken*."

Verzoekster legt in haar aanvullende nota van 5 januari 2026 een nieuw medisch attest van M. neer van 2 december 2025 waarin een litteken op de buik en een litteken op de rug wordt vastgesteld. Uit het voorgelegde attest blijkt echter uitsluitend dat bepaalde littekens objectief werden vastgesteld. Het attest bevat evenwel geen diagnose omtrent de oorzaak van deze letsels en bevestigt niet dat deze het gevolg zijn van de door de verzoekster aangehaalde gebeurtenissen. De vermelde oorzaak berust blijkens het attest uitsluitend op de verklaringen van M. zelf. Aldus brengt verzoekster geen elementen bij die een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen.

In de aanvullende nota van 31 augustus 2026 brengt zij een psychologisch attest ter kennis van 27 augustus 2026. Het attest stelt dat verzoekster en M. sinds 6 januari 2026 maandelijks psychologische begeleiding volgen. Zij tonen volgens het attest tekenen van ernstig psychisch lijden als gevolg van traumatische gebeurtenissen in Somalië. Klinisch worden slaapstoornissen, nachtmerries en intrusieve gedachten vastgesteld bij beiden. Verzoekster toont volgens het attest sterke emotionele belasting (huilen, neerslachtige stemming) en maakt zich grote zorgen om haar situatie in België en om haar man en vijf andere kinderen, van wie ze niets meer heeft vernomen. M. vreest een terugkeer naar Somalië gezien doodsbedreigingen vanwege zijn oom. Therapeutische begeleiding biedt hun ondersteuning. Met dit attest wensen verzoekers hun kwetsbaarheid te staven. De Raad oordeelt echter dat dit attest geen objectief bewijs vormt van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten of van de omstandigheden waarin deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. Het attest bevestigt hoogstens dat verzoekster en M. psychologische klachten vertonen en hiervoor begeleiding ontvangen. De door de psycholoog beschreven oorzaak van deze klachten steunt voornamelijk op de subjectieve verklaringen die verzoekers zelf hebben afgelegd tijdens de begeleiding. Het attest bevat geen objectieve vaststellingen die de aangehaalde asielmotieven of vervolgingsfeiten kunnen verifiëren. Bijgevolg kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend wat de gestelde gebeurtenissen in Somalië betreft.

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij tijdens haar migratietraject het contact met haar familie heeft verloren en ter staving hiervan verwijst naar een registratie bij het Rode Kruis met het oog op contacttracing, merkt de Raad op dat een dergelijke registratie op zich niet aantoont dat verzoekster daadwerkelijk van haar familie

gescheiden is geraakt, noch dat zij geen contact meer met hen kan onderhouden. Deze omstandigheid kan dan ook geen ander licht werpen op de pertinente vaststelling dan de bestreden beslissing dat verzoekster geen afdoende zicht biedt op haar familiale netwerk:

"*Ook dient te worden opgemerkt dat u geen zicht geeft op uw netwerk. Zo stelt u niet te weten waar uw man en de rest van uw kinderen zich bevinden omdat jullie opgesplitst werden door de smokkelaar (CGVS, p.8). Het houdt echter geen steek dat jullie dan geen afspraken zouden maken om terug in contact met elkaar te treden en elkaar in Turkije terug te vinden (CGVS, p.8-9). U beweert dat jullie niet op een rustige manier zijn vertrokken en dat jullie geen afscheid konden nemen (CGVS, p.8), maar gelet op het feit dat jullie nog geruime tijd in Mogadishu bleven alvorens het land te verlaten (CGVS, p.17), kan er geconcludeerd worden dat er ruim voldoende tijd was om een plan te maken voor het geval jullie elkaar onderweg zouden kwijtraken. Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook niet aannemelijk*."

Verzoekster verwijst naar haar behoren tot de Begediclan en de minderwaardige behandeling hierdoor, alsook de minderwaardige behandeling en zelfs vervolging omwille van haar Soefi geloof. Zij verwijst naar EUAA en stelt dat o.a. haar dochter omwille hiervan niet naar school kon gaan en hen humanitaire hulp werd geweigerd. Dit zijn echter blote beweringen die verzoekster op geen enkele manier staaft. Op basis van verzoeksters verklaringen, alsook van die van haar neef M. en haar nicht S., kan bovendien geen systematische discriminatie of vervolging omwille van hun clan en geloof worden afgeleid. De Raad wijst op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"*Daarnaast verwijst uw neef M.(...) naar twee aanvallen in 2022 omwille van zijn behoren tot de Begediclan. Gelet op het feit dat jullie algemene geloofwaardigheid reeds ernstig is aangetast door jullie onaannemelijke asielrelaas, kan er aan deze gebeurtenissen ook niet zomaar geloof worden gehecht. Ook legt hij een radiografie van zijn knie neer om de problemen te staven. Uit dit medisch verslag blijkt geenszins enig probleem met zijn knie; hetgeen de geloofwaardigheid van dit incident niet ten goede komt.*

Ook u en S.(…) verwijzen naar een minderwaardige behandeling omwille van jullie clan en geloof (CGVS, p.3; CGVS …….., p.3-4). Echter beperkte dit zich tot aansprekingen. Tevens dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw man en de vader van S.(…) en M.(…) werk hadden, ondanks dat ze allemaal behoren tot de Begediclan. Ook was u eigenaar van een huis (CGVS, p.17). Er kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat jullie het slachtoffer waren van systematische vervolging omwille van jullie clanbehoren. Dit wordt te meer onderstreept door het feit dat jullie meermaals konden rekenen op de hulp van Su.(…), die behoorde tot de meerderheidsclan Biomaal. De band was dusdanig sterk dat hij de businesspartner van uw man was en ook jullie reis uit Somalië zou hebben betaald (CGVS, p.8, 17). Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde worden vastgesteld omwille van jullie clanbehoren."

Verzoekster herhaalt dat haar dochter Is. en haar nicht S. werden ontvoerd uit de Koranschool en gedwongen werden besneden. Zij brengt echter geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

"*Daarnaast haalt uw nicht S.(…) aan dat ze samen met uw dochter Is.(…) uit de koranschool werd gehaald en zonder tussenkomst van de familie werd besneden (CGVS …….., p.6; CGVS, p.25). In de eerste plaats kunnen er enkele vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Immers stemt de geschetste context van de besnijdenis niet overeen met hoe een besnijdenis normaal verloopt in Somalië. Zo is dit gewoonlijk een familieaangelegenheid en is de koranschool daar niet bij betrokken. Het houdt dan ook weinig steek dat men jonge meisjes zonder instemming van de familie zouden meenemen en achter hun rug zouden besnijden. Voorts zijn het ook meestal de vrouwen van de familie die zich om de besnijdenis bekommeren (COIF VGV). Dat S.(…) en Is.(…) dan door enkele mannen zijn meegenomen omdat ze onrein waren, is dan ook weinig overtuigend (CGVS …….., p.7). Tevens betreft dit een éénmalig incident en zijn er geen indicaties dat S.(…) bij terugkeer naar Somalië nogmaals besneden zou worden. Ze haalt evenmin een dergelijke vrees aan. Aangaande dit verband is er dan ook geen nood aan internationale bescherming in haren hoofde vast te stellen. Waar ze nog de wens uit om een hersteloperatie uit te laten voeren (CGVS …….., p.16-17) dient te worden opgemerkt dat ze nog geen dergelijke operatie heeft gepland, noch reeds uitgevoerd. Tevens stelt ze dat u dit ook zou aanvaarden en haalt ze geen vrees bij terugkeer aan omwille van deze eventuele hersteloperatie (CGVS …….., p.16-17). Er dient echter een vrees in concreto aannemelijk gemaakt te worden, waar ze in gebreke blijft. Bovendien blijkt uit het rapport COIF Somalië Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update) beschikbaar op coi_focus_somalie._vrouwelijke_genitale_verminking_vgv_20250220.pdf niet dat herbesnijdenis na een hersteloperatie systematisch wordt toegepast, noch dat de reactie van de omgeving op een eventuele hersteloperatie altijd gelijkgesteld kan worden aan vervolging. Hoe een ongehuwde, gedesinfibuleerde jonge vrouw wordt behandeld, hangt af van de wensen van haar directe omgeving waaronder haar toekomstige echtgenoot en familie. Ter zake dient te worden herhaald dat ze op heden géén hersteloperatie heeft*

uitgevoerd. Ze biedt overigens géén correct zicht op uw familiale situatie (zie supra). Bovendien stelt S.(…) dat ze op uw steun kan rekenen bij een eventuele hersteloperatie (CGVS ……., p.17)."

Waar verzoekster aanvoert dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van haar minderjarige kinderen, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, verder geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 9, 10 en 15 van de Verordening 2024/1347 in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Aldus toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wat op heden overeenkomt met artikel 4, lid 4, van de Verordening 2024/1347, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Verzoekster voert verder nog aan dat artikel 60, § 3, van het Verdrag van Istanbul de lidstaten verplicht om een gendersensitieve opvang- en asielprocedures te introduceren. De Raad ontwaart in dit veeleer theoretisch betoog echter geen concrete en persoonlijke elementen die verzoekster zouden hebben verhinderd om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aan te geven waarom er bijzondere procedurele noden voorhanden waren, laat staan dat zij concretiseert welke bijkomende steunmaatregelen zich opdrongen.
Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster "*nee*" heeft geantwoord toen haar bij de DVZ werd gevraagd of zij een beroep wenste te doen op bijzondere procedurele noden (DVZ-dossier, "*Vragenlijst bijzondere procedurele noden*"). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat dit op een normale wijze plaatsvond, dat verzoekster haar verhaal op een volwaardige manier heeft kunnen uiteenzetten en dat verzoekster bevestigde dat zij alles heeft kunnen vertellen over haar problemen, dat zij de vragen goed begrepen heeft en dat zij de tolk goed begrepen heeft (NPO, p. 25). Verzoeksters advocaat was ook aanwezig bij dit onderhoud. Verzoekster toont dan ook niet aan de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat er in haren hoofde geen specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekster stelt dat zij het slachtoffer is geweest van gendergerelateerd geweld. Zij stelt onder verwijzing naar o.a. UNHCR dat stelt dat vrouwen in Somalië in het algemeen een groot risico lopen op vervolging gebaseerd op gendergerelateerd geweld en daardoor als specifieke sociale groep moeten aangemerkt worden.

De vraag rijst of Somalische vrouwen kunnen worden geacht te behoren tot een "*bepaalde sociale groep*".

Aldus dringt zich een onderzoek op naar de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden, waarbij meer bijzonder moet worden stilgestaan bij de positie van de vrouw in de Somalische samenleving en vervolgens meer in het bijzonder de prakijken rond vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) als vorm van gendergerelateerd geweld.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie kan echter niet blijken dat *a priori* elke Somalische vrouw slachtoffer is van gendergerelateerd geweld. De EUAA "*Country Guidance Somalia*" van oktober 2025 geeft terecht aan dat bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat vrouwen en meisjes in heel Somalië, met inbegrip van Zuid-Centraal-Somalië, Puntland en Somaliland, worden vervolgd, rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

• Leeftijd: jonge volwassen vrouwen en minderjarige meisjes behoren tot de meest kwetsbare doelwitten van gendergerelateerd geweld.

• Woongebied en actor die controle uitoefent over het gebied: vrouwen lopen een groter risico op conflictgerelateerd seksueel geweld in door conflicten getroffen gebieden in Zuid-Centraal-Somalië. Er wordt echter opgemerkt dat gendergerelateerd geweld wijdverbreid is in heel Somalië en dat huiselijk geweld als ongebreideld wordt beschreven.

• Zichtbaarheid van profiel: vrouwen in publieke en politieke functies in Somalië, gekozen functionarissen, activisten, leiders en journalisten zijn het doelwit geworden vanwege hun publieke profiel.

• Afkomst uit een ontheemde of nomadische gemeenschap: vrouwen uit ontheemde gemeenschappen en/of uit zwakke clans lopen een groter risico op seksueel en gendergerelateerd geweld. Meisjes en vrouwen met een handicap lopen ook een verhoogd risico op seksueel en gendergerelateerd geweld. De kwetsbaarheid voor gendergerelateerd geweld neemt toe als gevolg van meervoudige ontheemding, moeilijke levensomstandigheden en overvolle ontheemdenkampen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat elk Somalisch meisje en elke Somalische vrouw uit Al Shabaab-gebied het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Dit geldt ook voor vrouwen die opgroeien in stedelijke gebieden, zoals Merca of Magodishu, die niet onder de controle staan van Al-Shabaab. Het risico om blootgesteld te worden aan vervolging zal afhangen van de specifieke context. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, blijft dan ook noodzakelijk. Hoewel de beschikbare landeninformatie aldus bevestigt dat vrouwen in Somalië kunnen worden blootgesteld aan gendergerelateerd geweld, kan hieruit niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster zelf dergelijke vervolging heeft ondergaan. Verzoekster dient dit ten eerste *in concreto* aannemelijk te maken. Zij beperkt zich echter tot blote beweringen die zij op geen enkele manier staaft. Aldus kan verzoekster zich evenmin dienstig beroepen op (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet over de reeds ondergane vervolging, dat op heden overeenkomt met artikel 4, lid 4, van de Verordening 2024/1347.

Verzoekster betoogt terecht in haar verzoekschrift dat het risico op herbesnijdenis voor haar dochter Is. niet besproken werd in de bestreden beslissing. De Raad wenst hier echter het volgende over op te merken.
De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer *"daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld"* en *"daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard"*, in de zin van artikel 9, lid 1, a), en lid 2, f), van de Verordening 2024/1347. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 10, lid 1, d), van deze Verordening.

Te dezen wijst de Raad erop dat de internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet tot doel heeft de verzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

In casu wordt de VGV, waarvan verzoeksters dochter Is. reeds het slachtoffer is geweest, als een eerdere vervolging gekwalificeerd.

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging van haar dochter gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, *WS*, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 4, lid 4, van de Verordening 2024/1347 (oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet) bijgevolg in het vizier.

Dit artikel bepaalt:

"*Het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij of zij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, wordt beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is of het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.*"

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, *X, Y,* waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt:

"51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.
[…]
68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 4, lid 4, van de Verordening 2024/1347 wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (*cf.* HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: *"[…] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond."*).

Aangezien verzoeksters dochter Is. aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze "*goede redenen*" houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van "*de redelijke mate van waarschijnlijkheid*" (*"reasonable degree of likelihood-test"*) (*cf.* RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

Bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 4, lid 4, van de Verordening 2024/1347, moet ook rekening worden gehouden met artikel 4, leden 1 en 2, van de Verordening:

"*1. Verzoekers verstrekken alle elementen waarover zij beschikken ter staving van het verzoek om internationale bescherming. Te dien einde verlenen verzoekers volledige medewerking aan de beslissingsautoriteit en andere bevoegde autoriteiten, en blijven zij op het grondgebied van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek aanwezig en beschikbaar gedurende de procedure, ook gedurende de beoordeling van de relevante elementen van het verzoek.*

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan uit:

a) de verklaringen van de verzoeker, en
b) alle documentatie waarover de verzoeker beschikt in verband met:
i) de redenen waarom de verzoeker om internationale bescherming verzoekt;
ii) de leeftijd van de verzoeker;
iii) de achtergrond van de verzoeker, ook die van relevante gezinsleden en andere familieleden;
iv) de identiteit van de verzoeker;
v) de nationaliteit(en) van de verzoeker;
vi) het land of de landen en de plaats of plaatsen van eerder verblijf van de verzoeker;
vii) eerdere verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker;
viii) de resultaten van een op de verzoeker betrekking hebbende eventuele hervestigingsprocedure of procedure voor toelating op humanitaire gronden zoals gedefinieerd in Verordening (EU) 2024/1350;

ix) de reisroutes van de verzoeker, en
x) de reisdocumenten van de verzoeker."

De Raad wijst erop dat uit al het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeksters dochter Is. om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de in het rechtsplegingsdossier beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

Uit de beschikbare landeninformatie, volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties.
VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbood, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenten van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en dit leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en

de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet "*correct*" is gebeurd, en om (vermeende) gezondheidsredenen.

De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de hierboven vermelde situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat herinfibulatie na een bevalling betreft, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende.

Hoewel een bron van het UNFPA (*United Nations Population Fund*) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (*"very common"*) – er zijn geen geografische verschillen – en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling, gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdster.

De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop wordt beslist om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook 'vrijwillig' opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze "*onrein*" zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken teneinde deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport *"Country Guidance. Somalia"* van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

- Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië (*"A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FMG/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls."*).

- In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen *("For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (…) Marital status (…) Tradition and the views of family on the practice (…) Home area (…).*").

- Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geherinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet "*correct*" is gebeurd, en om (vermeende) gezondheidsredenen.

Er is uiteenlopende informatie wat de prevalentie betreft van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

(*"There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (…) Other (family) perceptions and traditions (…) Type of FGM/C experienced (…)."*)

In casu biedt verzoekster geen duidelijk zicht op haar familiale en sociale netwerk in Somalië, met uitzondering dat kan worden aangenomen dat zij hoofdzakelijk in Mogadishu en met M. en S. in Merca heeft gewoond. Evenmin duidt zij concrete personen, familieleden of andere actoren aan van wie zou uitgaan dat haar dochter Is. bij een terugkeer naar Somalië een risico loopt op herbesnijdenis. Haar betoog blijft beperkt tot algemene verwijzingen naar de praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Somalië, zonder aan te tonen dat Is. persoonlijk en actueel aan een dergelijk risico zou worden blootgesteld.

Voor zover verzoekster met haar zeer algemeen geformuleerde vrees verwijst naar de reeds ondergane besnijdenis van haar nicht S., werd in de bestreden beslissing reeds terecht vastgesteld dat de door haar geschetste omstandigheden weinig overeenstemmen met de wijze waarop besnijdenissen volgens de beschikbare landeninformatie doorgaans plaatsvinden in Somalië. Daaruit blijkt immers dat vrouwelijke genitale verminking in de regel een familiale aangelegenheid betreft waarbij de familie, en in het bijzonder vrouwelijke familieleden, een centrale rol spelen. Tegen deze achtergrond overtuigt de stelling niet dat jonge meisjes zonder medeweten of instemming van hun familie zouden worden meegenomen en besneden.

Verder verklaarde S. dat verzoekster een eventuele hersteloperatie zou aanvaarden en haalde zij geen vrees bij terugkeer aan in verband met een mogelijke hersteloperatie (NPO S., p. 16-17). Deze verklaringen vormen een aanwijzing dat verzoekster zich niet achter de praktijk van vrouwelijke genitale verminking schaart, maar integendeel bereid is haar dochter Is. daartegen te beschermen. Verzoekster kan dan ook worden beschouwd als een beschermende factor in hoofde van Is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat haar dochter Is. bij terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op herbesnijdenis. De loutere verwijzing naar het algemeen voorkomen van vrouwelijke genitale verminking in Somalië volstaat daartoe niet. Er zijn derhalve voldoende goede redenen om aan te nemen dat Is. niet opnieuw aan vrouwelijke genitale verminking zal worden blootgesteld.

In zoverre verzoekster nog poneert dat er in de bestreden beslissing ook niet is ingegaan op het risico voor haar zoon D. bij een terugkeer naar Somalië, stelt de Raad vast dat verzoekster geen afzonderlijke elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Somalië een persoonlijke en actuele vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Hoewel het verzoek om internationale bescherming mede in zijn naam werd ingediend, beperkt verzoeksters betoog zich tot de situatie van haar

dochter en haarzelf. Zij voert geen concrete feiten of omstandigheden aan die nopen tot een afzonderlijke beoordeling van een beschermingsnood in hoofde van haar zoon.

Tot slot wijst de Raad nog op de volgende pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing:

"*Tot slot, wat betreft uw verwijzing naar uw dochter I.(...) H.(...) A.(...) (DVZ …....; CGVS …….) die op 20 juli 2016 de vluchtelingenstatus verkreeg, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.*"

Alleen al door het tijdsverloop van meer dan tien jaar sinds de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van Ik., kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat deze problematiek nog actueel is. De Raad ziet geen verband met de reden voor verzoekster haar vertrek of de onmogelijkheid voor verzoekster om terug te keren naar Somalië.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster of haar minderjarige kinderen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikelen 9 en 10 van de Verordening 2024/1347.

3.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15, a), en b), van de Verordening 2024/1347.

Aangaande de veiligheidssituatie van de regio van herkomst van verzoekster in de zin van artikel 15, c), van de Verordening 2024/1347 bevestigt de Raad het standpunt van de bestreden beslissing, in het licht van de bronnen neergelegd in de pleitnota van 27 augustus 2026.

Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië weliswaar ernstig en volatiel blijft, maar dat een nood aan internationale bescherming niet louter kan worden afgeleid uit de algemene veiligheidscontext of uit de enkele herkomst uit deze regio's. Zowel UNHCR als de EUAA benadrukken immers dat een beoordeling steeds dient te gebeuren in het licht van de individuele omstandigheden van de verzoeker en de concrete situatie in de betrokken herkomstregio.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het niveau van willekeurig geweld binnen Somalië aanzienlijk verschilt naargelang de regio en dat bij de beoordeling van artikel 15, c), van de Verordening 2024/1347 rekening moet worden gehouden met verschillende factoren, waaronder de aard en frequentie van de veiligheidsincidenten, het aantal burgerslachtoffers, de geografische verspreiding van het geweld en de impact ervan op de burgerbevolking.

Wat de regio Lower Shabelle betreft, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat deze regio nog steeds wordt geconfronteerd met een hoog niveau van onveiligheid ten gevolge van de activiteiten van Al-Shabaab, confrontaties tussen gewapende actoren, gerichte aanslagen en clanconflicten. Lower Shabelle behoort tot de regio's die het zwaarst getroffen worden door het conflict en registreert een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten en slachtoffers.

Uit deze informatie blijkt evenwel eveneens dat het merendeel van het geweld verband houdt met confrontaties tussen Al-Shabaab en de Somalische en internationale veiligheidsdiensten, aanvallen op militaire doelwitten, antiterreuroperaties en lokale clanconflicten. Hoewel burgers hierbij eveneens getroffen kunnen worden, volgt uit de beschikbare gegevens niet dat iedere burger die naar Lower Shabelle terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 15, c), van de Verordening 2024/1347.

De beschikbare landeninformatie laat aldus niet toe te besluiten dat de mate van willekeurig geweld in Lower Shabelle dermate hoog is dat een burger er enkel door zijn aanwezigheid wordt blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. Bijgevolg blijft een beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekster vereist.

Verzoekster wijst op verschillende elementen in haar hoofde, met name haar hoedanigheid van alleenstaande moeder, haar beweerde behoren tot een minderheidsclan, het ontbreken van een netwerk, eerdere traumatische ervaringen, psychologische kwetsbaarheden, het ontbreken van clanbescherming en een verminderde toegang tot humanitaire hulp.

In zoverre verzoekster verwijst naar het ontbreken van een netwerk en eerdere slachtoffers van willekeurig geweld, dient te worden vastgesteld dat zij hierover geen coherent en volledig zicht biedt. Deze loutere beweringen kunnen dan ook niet zonder meer worden aangenomen.

Hoewel verzoekster behoort tot de Begedi-clan, blijkt uit haar verklaringen niet dat dit clanbehoren haar blootstelling aan willekeurig geweld verhoogt. Zij en haar echtgenoot hadden werk, zij beschikte over een eigen woning en konden rekenen op de concrete steun van een lid van een meerderheidsclan. De aangehaalde discriminatie beperkte zich bovendien tot verbale uitlatingen. Deze elementen tonen aan dat verzoekster niet in een dermate kwetsbare positie verkeerde dat haar clanbehoren als een persoonlijke omstandigheid kan worden beschouwd die het risico op slachtofferschap van willekeurig geweld verhoogt.

Wat haar traumatische ervaringen en psychologische kwetsbaarheid betreft, toont verzoekster evenmin aan of brengt zij geen bewijs bij dat deze omstandigheden van die aard zijn dat zij haar blootstelling aan het willekeurige geweld in haar regio van herkomst aanzienlijk verhogen.

Waar verzoekster verwijst naar de bijzondere kwetsbaarheid van kinderen in conflictsituaties, wordt echter niet concreet aannemelijk gemaakt op welke wijze de hoedanigheid van moeder met (twee) minderjarige kinderen hun blootstelling aan het in Lower Shabelle aanwezige willekeurige geweld zou verhogen. De enkele verwijzing naar de algemene kwetsbaarheid van kinderen in conflictsituaties volstaat niet om te besluiten dat verzoekster of haar kinderen daardoor een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van het aldaar heersende willekeurige geweld.

De door verzoekster aangehaalde elementen volstaan dan ook niet om aan te tonen dat zij zich bevindt in een situatie waarin haar persoonlijke omstandigheden aanleiding geven tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c), van de Verordening 2024/1347.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening 2024/1347.

3.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 2.60, § 2, van de RvV-wet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP